

събрание бѣше и дѣдо попъ. Всички съ нетърпение чакаха моето пристигане. Това събрание пробуди още моитѣ сили и надежди. Азъ се просълзихъ, като гледахъ, че и бѣлобрадатитѣ старци сж потърсили *новъ животъ* и ги поздравихъ съ нѣколко думи още съ първото си виждане.

Моята разпалена рѣчь за пригавянето къмъ свобода българския народъ, падаше като мехлемъ на трогнатитѣ слушатели. Тѣ само въздишаха, клюмаха съ глави и думаха „вѣрно“!

— Ще да умремъ за вѣра Христова, господине, каза единъ старецъ, като се удряше въ гърдитѣ и стискаше въ ржка любимата си кърджалийка. Дѣдо Тодоръ, така се казваше този старецъ, до толкова обичалъ пушката си, щото я носѣлъ съ себе си и когато ходѣлъ да жъне нивата . . .

Послѣ малко всички селяни се наредиха го-логлави. Най-напрѣдъ стоеше дѣдо попъ Иванъ, който държеше въ ржцѣтѣ си евангелието.

Азъ заставахъ всрѣдъ събранието съ револверъ въ ржка и *произнесохъ клетвата*. Всѣка моя дума се повтаряше отъ новитѣ *съзаклетници*. Тѣ отъ сърце и душа произнасяха думитѣ: „Ще бжда вѣренъ на отечеството си и нищо нѣма да открия на християнскитѣ душмани“. Слѣдъ свършването на клетвата съзаклетниците се изреждаха да цѣлуватъ устата на моя револверъ и евангелието.

— Да ти е честито, казваха си тѣ единъ другиму.

Сжщата още вечеръ тѣ събраха пари и рѣшиха да пратятъ хора, за да накупятъ по-вечко барутъ и крушуми.

Слѣдъ свършване на клетвата и ония разпалени думи за „бунтъ и свобода“, идѣше редъ да се упо-знаемъ единъ другъ, да се разговоримъ чисто по нашенски.

— Ти, бае Драгане, (азъ бѣхъ си измислилъ тѣзи дни това ново име) нищо не ни каза за себе си, но ние ще те попитаме: отъ кой градъ си родомъ и колко години стана какъ тичашъ по тая работа? питаше единъ отъ съзаклетниците.